

— Но не за тебе, младый мой господине.

— Че защо?

— Защото е незримъ.

— Какъ прочее може чловѣкъ да го види?

— Като поиска ауденція.

— Трѣбаше слѣдователно да ми обадите!»

Пикильо са върнж въ кѣщи, попека пиemenно ауденція, писа подирь туй на Аиша, на майка си, на сичкыя свѣтъ. И за да са увѣри че писмото му ще са дадѣше вѣрно на герцога д'Уседа, той го занесе самъ въ палата, и попыта кога ще земе отговоръ.

«Въ разстояніе на осемъ дни.

— А! Боже мой!

— Може и покъсно; туй зависи отъ занятіята на Н. Превъсходителство.»

Излѣзе отчаянь, но какво можаше да стори освѣнъ да чака!

Не можаше, ако и да искаше, вѣчно да пише на Аиша; туй можаше и ней да бжде тягостно, и нему да докара неприятность.

Пріятелството ни увлича толкози далечь! особено тѣлкувано писменно! Когато чловѣкъ е самичакъ съ сърцето си и съ фантазіята си, когато немашъ предъ очитѣ си прекрасна мома, която ти вдѣхва свѣненъе и та принуждава да не доизговаряшъ думитѣ си, или двѣ голѣмы черны очи да примрѣжватъ и помрачаватъ твоитѣ, тогасъ не са боишъ вече, и страшно е . . . което ще напишешъ.

За да си мине колко годѣ времето пріятно, Пикильо са рѣши да са расходи изъ града, който никакъ не знаеше, но който заслужваше вниманіе! Да са не оплаши читателтъ; не обычамъ описаніята, а Пикильо немаше време да ги прави; той едва имаше време да полюбопытствова, защото самъ, ако и въ Мадритъ, но сърцето му и умътъ му бѣхъ въ Пампелуна.

Той обыкаляше равнодушно прекраснитѣ улици на Алкала и на светого Бернарда, на Голѣмыя Мегданъ, и пазаря на Слънцето, предъ палатитѣ и градинитѣ на Доброто Успокоеніе и на Сладострастіето,